

Sfinții Ioachim și Ana - Părinții Maicii Domnului

Rolul de părinte se confundă aproape cu existența umană. Asumarea și exersarea rolului de părinte, include o serie de roluri adiacente: rol protector, rol de îngrijire, rol educativ, rol social și rol emoțional.

De la cea mai fragedă vârstă, încă înainte de formarea conștiinței (2, 3 ani), copilul are sentimentul proprietății (*jucăria mea, scăunelul meu, cartea mea, prietenul meu*).

Părintele simte și știe că

OCROTIREA PĂRINTEASCĂ

trebuie să fie protectorul copilului său. Dar până când, cât de mult, cât de intens? Sunt întrebări la care Sfinții Părinți ar răspunde cu două vorbe: **dreapta socoteală**. De ce? Pentru că lipsa protecției, la fel ca și protecția exagerată poate determina tulburări ale personalității copilului.

Este adevărat că rolul protector al părintelui este stimulat de către copil sau mai concret de către nevoile acestuia.

Părintele se mobilizează pentru a-i împlini copilului trebuințele fiziologice (foame, sete etc.), trebuințele de securitate, pentru ca mai târziu copilul să acceadă spre trebuințele de apartenență la

grup, stimă și autorealizare (conform piramidei trebuințelor, Maslow).

Anormalitatea percepției nevoilor copilului determină o depășire a cadrului normal de exercitare a rolului protector. Un părinte care exagerează nevoile copilului va avea impresia că „pericolul există pretutindeni”, întregul lui comportament (expresiile verbale, expresivitatea) fiind acela al unui părinte speriat. Un simplu silogism ne va ajuta să înțelegem consecința unei asemenea purtări:

*Părintele este speriat.
Copilul imită părintele.
Copilul va fi speriat.*

Un părinte care-i va transmite permanent copilului mesajul: străinii sunt răi, ferește-te să vorbești cu oamenii pe care nu-i cunoști, intră cât mai rar în contact cu persoane necunoscute, are toate șansele să-i declanșeze copilului o fobie socială care poate apărea sub următoarele forme: teama de a vorbi sau de a se manifesta în public, teama de a mânca sau de a bea în public, teama de a scrie în fața altuia, teama de a nu roși în public.

Sunt, de asemenea, părinți care manifestă „o râvnă extraordinară” în a-și proteja copilul de animale (să nu atingă pisica, să nu mângâie câțelul) sau de a recurge la “expresii” constrângătoare, pentru a-i determina pe copii să execute anumite sarcini (*dacă nu termini din farfurie, te dau la câțel; dacă nu ești copil cuminte, te papă lupul*) neștiind că asemenea mesaje verbale coercitive pot declanșa anumite fobii simple: zoofobii (teamă de animale), acrofobii (teamă de înălțime), claustrofobii (teamă de spații închise).

Întrebarea care se naște natural în acest moment ar fi: până când protejează părinții pe copii?

Părintele trebuie să învețe să-și privească copilul, nu doar să-l vadă, să-și asculte copilul nu doar să-l audă, să-și simtă copilul nu doar să-l mângâie pentru că momentul depărtării copilului de părinți va fi ghidat de către copil, de nevoile izvorâte din dezvoltarea lui.

Un educator

Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar educatorul creează un chip viu; uitându-se la el, se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu.

Sf. Ioan Gură de Aur

Învățăturile care se dau cu forța nu pot să dăinuiască în suflete, pe când învățăturile care pătrund în suflete cu plăcere și bucurie rămân de-a pururi.

Sf. Vasile cel Mare

Copiii vor face în viață cele văzute la părinți. Iar dacă va fi cineva respectuos și supus față de părinți, va fi blând și îngăduitor și față de oameni.

Sf. Ioan Gură de Aur

Nu căutați a-l face pe om mai bun prin rațiune, ci prin exemplu; nu încercați să mișcați decât prin emoție; nu puteți trezi dragostea decât prin dragoste. Fiți voi înșivă ceea ce ați vrea să fie celălalt. Viața voastră, nu cuvintele, să vă fie predică.

Henri Frédéric Amiel